

EERSTE GRAAD

Boektrailer (30 seconden)

Copyright © 2025 Paul Hassels Mönning

Eerste druk maart 2025

Uitgegeven door: dutchmarq
dutchmarq.nl/eerstegraad

Auteur: Paul Hassels Mönning
E-mail: paul@dutchmarq.com

Vormgeving en layout: Astrid Janse, BoekenGilde
Redacteur: Jacqueline Reit, Stoer tekst & creatie
Drukwerk: BoekenGilde
Fotograaf: Frans van Hoogstraten

ISBN: 9789464919035
ISBN e-book: 9789464919042
NUR: 305
BISAC: FIC031080, FIC044000, FIC077000
Thema: Familie, Gezondheid, Psychologie

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van FSC. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het FSC Mixed Sources label dragen. Voor dit boek is het FSC-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

EERSTE GRAAD

PAUL HASSELS MÖNNING

‘*Eerste Graad* is een verhaal dat je meteen vanaf het begin bij je kladden grijpt om je daarna niet meer los te laten. Paul levert een thriller op vol spanning, scherpe dialogen en actuele thema’s die nog dagen door je hoofd spoken. Geen opsmuk, gewoon goed geschreven en blijvend boeiend!’ – Egbert Jan van Bel (bestsellerauteur managementboeken, oprichter Beeckestijn Business School)

‘Laat deze spannende ecothriller vooral fictie blijven.’ – Marjan Minnesma (oprichter en directeur Urgenda)

‘Voor het eerst genoten tijdens het lezen over klimaatverandering.’ – Ynzo van Zanten, (spreker en voormalig Chief Evangelist en Head of People & Culture Tony’s Chocolonely)

‘Deze pakkende thriller verhoogt indringend de spanning tegen de achtergrond van klimaatverandering.’ – Laurens Drogendijk (directeur de Groene Garage)

‘De ecothriller van Paul Hassels Mönning leest als een bloedstollende roman en ‘thrill’ als het ware na. Het draait om een situatie die steeds vaker in de corporate wereld opgang doet. Een invloedrijke CEO krijgt plotseling een ultimatum om andere keuzes te maken ten koste van zijn bedrijf, maar ten bate van een betere wereld. Zijn activistische belager tart hem tot het uiterste. Als leider van een staalbedrijf moet hij over stalen zenuwen beschikken. We kennen de acties van partijen als Milieudefensie, Extinction Rebellion en Greenpeace. In dit verhaal wordt daar een schepje bovenop gedaan, omdat de schrijver bijzondere dimensies van goed en kwaad op een persoonlijke wijze weet te vermengen tussen de CEO en zijn activistische belager. Het is een zeer actueel en ook realistisch thema dat laat zien waar de klimaatcrisis allemaal toe kan leiden. Het bedrijfsleven heeft van oudsher het begrip aandeelhouderswaarde centraal gesteld. In dit verhaal wordt de lezer op het spoor gezet van het grote belang van ‘earthholdervalue’. Door die

bril kijken levert nieuwe perspectieven op. Het zou een mooie bijvangst zijn als meer lezers die bril opzetten.’ – Gijs de Vries (vervult diverse toezichthoudende functies en is actief als executive coach. Hij was lid van directie van Capgemini, heeft in de raad van bestuur gezeten van EY en was algemeen directeur van het Rode Kruis)

‘Thriller die prikkelt en schuurt in duister decor van klimaattransitie.’ – Folkert van der Molen (duurzame ondernemer Van der Molen E.I.S.)

‘Een meeslepende roman over een onderwerp dat steeds urgenter wordt. Griezelig echt.’ – Marije Klomp (programmadirecteur duurzaamheid Radboud Universiteit, en MVO-manager van het jaar 2022)

‘Verhalen raken, inspireren en veranderen. In Eerste Graad combineert Paul Hassels Mönning een spannende thriller met onze uitdaging om te werken aan een leefzame aarde. Hij maakt de energietransitie en morele dilemma’s toegankelijk en meeslepend.

Via CEO Peter van der Sloot en zijn belager toont Hassels Mönning hoe persoonlijke keuzes en maatschappelijke verantwoordelijkheid samenkomen. En de complexiteit hiervan die velen van ons voelen. Dit boek is niet alleen een pageturner, maar ook een krachtig pleidooi voor bewustwording en ook zelf verantwoordelijkheid te nemen voor een duurzame toekomst. Fictie als aanjager van verandering —spannend, diepgaand en impactvol! Voor mij een mooi voorbeeld van Duurzame Verleiding.’ – Marjolijn Meynen (commercieel directeur Partou Kinderopvang en co-auteur Duurzame Verleiding)

‘Dit spannende boek gaat over de dilemma’s van het bedrijfsleven en de noodzaak van de industrie om scherpe keuzes te maken zodat de leefomgeving en het klimaat worden beschermd. Het verhaal boeit en de ontknoping is zinderend!’ – Heleen de Coninck (professor TuE & vicechair en lid Wetenschappelijke Klimaatraad (WKR))

‘Een thriller die onder je huid kruipt. Meeslepend en scherp geschreven, met een diepere laag over macht, ethiek en de moed om verantwoordelijkheid te nemen. De dynamiek in de staalindustrie voelde herkenbaar - net als de morele dilemma's die leiderschap met zich meebrengt. Een intrigerend debuut dat je laat nadenken én je nachtrust kost. Aanrader!’ – Sonja Wekema, oprichter The Other Perspective en auteur van Leading in a Wicked World

‘Een thriller die de urgentie van maatschappelijke verandering op een spannende manier weerspiegelt.’ – Jurgen Schut (voorzitter SeederDeBoer & Hieroo)

‘Een gelaagde psychologische thriller. Eenmaal begonnen kon ik hem niet meer wegleggen. Pakkend van begin tot eind. Beklemmend hoe fictie en realiteit verstrengeld raken tijdens het lezen van deze pageturner.’ – Paul van Ruiten (consultant, trainer/ visualisaties bij Bureau Om, deelnemer De Zwerm)

‘Een meeslepend verhaal met schokkende wendingen: net als de beeldende beschrijvingen van het corporate leven een glimlach op je lippen hebben getoverd, word je ruw wakker geschud. En dan moet het echte spel nog beginnen. Een kat-en-muisspel waarbij kat en muis geregeld van rol wisselen. Letterlijk en figuurlijk.’ – Maurits Bruel (MESA family business consultants en auteur De Geluksfabriek)

‘Prikkelende thriller waarbij ‘goed doen’ nooit zwart of wit is.’, Kiki Hagen (directeur Collectief Circulair Textiel).

*Voor A.
Waar je ook bent.*

#1

Ik rilde en voelde zijn nabijheid. Langs de donkere schaduwen van de rij statige coniferen naderde ik het tuinpad. De maan wierp een gloed over de rijp op het gazon. Plots hield ik mijn pas in. Mijn adem stokte. Vanaf dit moment zou alles anders worden. Ik dacht aan een Instagramfilmpje van de twee jonge vrouwen. Ze keken onschuldig in de camera. Lachend voor een selfie, poserend voor een leeftijdsgenoot. Het waren knappe meiden, in meerdere opzichten. Ze deelden zijn genen. Ze hadden allebei zijn krachtige postuur, opvallende, donkere ogen, hun gezichten gevat in kastanjebruin haar met natuurlijke slag. Toch waren ze uit ander hout gesneden. Natuurlijk was ik vooringenomen. Maar zelfs als ik ze nu van enige afstand zag, vond ik ze zoveel sympathieker en volwassener dan hun vader. Meer verantwoord vooral. Dat bleek ook in een recent dubbelportret in Het Financieele Dagblad. Ze kozen duidelijk niet voor de makkelijkste weg en gaven niets om een lui leven vol luxe, maar alles voor hun idealen. Eerst dacht ik nog dat ze het alleen maar zeiden om zich af te zetten tegen hun ouwelui. Hun drijfveren gingen dieper. Ze hadden allebei enkele weken geleden deelgenomen aan de vreedzame klimaatmars in de hoofdstad. De ene fel en vol vuur in haar ogen, de ander ingetogen, bleek en vermoeid ogend. Hoe konden zij het product zijn van zo'n gewetenloos monster?

De wind trok aan en deed het restant bladeren van de voorbije herfst door de tuin waaien. Het begon te regenen. De nachtelijke kou deed me huiveren. Nog meer dan de kou, voelde ik een stekende irritatie over mijn eigen kwetsbaarheid. Eigenlijk had de opwindende van het moment ervoor moeten zorgen dat mijn bloed sneller ging stromen. Een ijzige wind stak op. Koude regendruppels raakten mijn huid. 'Kou bestaat

niet, alleen slechte kleding, ' hoorde ik lang geleden in Noorwegen. Mijn kleding had ik daarom zorgvuldig gekozen voor dit moment. Mijn thermo ondergoed, nauwsluitende broek, shirt met lange mouwen en gewatteerde jack zaten als een tweede huid om mijn lijf en boden evenveel warmte als bewegingsvrijheid. Toch leek dat niet genoeg. Ik had ergens gelezen dat dit erbij hoorde. Door de sluipende bloedarmoede kon verstoring optreden van de zuurstoftoevoer in mijn lichaam. Als het bij een andere warmtehuishouding bleef, was dat overkomelijk. Het zou er in ieder geval letterlijk voor zorgen dat ik de komende tijd het hoofd koel zou houden.

Ik moest mijn aandacht erbij houden. Het moest nu gebeuren. Ik ging dit echt doen, ik wilde dit al zo lang. Behoedzaam gleed ik door de tuin tot de oprit en ontweek via elke tegel zorgvuldig het grind. Het was vrij eenvoudig geweest om de buitencamera's en bewegingssensoren te hacken en tijdelijk buiten werking te stellen. Het terrein was bekend en ditmaal voelde het compleet anders. Ik had de afgelopen jaren bewust afstand genomen en kwam nu weer met opzet dichtbij. Achter de hoge heg stond zijn auto geparkeerd naast de rode Mini Cooper S.

Ik bukte achter de kofferbak van de glimmende, zwarte directiewagen. Uit mijn linkerbinnenzak haalde ik het metalen apparaat tevoorschijn. Geconcentreerd monteerde ik het compacte, antracieten kastje op de juiste plek bij het rechtervoorwiel. Op mijn telefoon opende ik de app die ik in Trondheim had laten maken. Mijn vingers gingen doelgericht en zonder aarzeling te werk. De stippellijn bleef rood toen ik verbinding wilde maken. Dit was nog niet eerder gebeurd.

Langzaam ademde ik de frisse lucht in. Ik voelde hoe dit mijn gedachten verhelderde en mijn geest tot rust bracht. Een houtduif fladderde op vanaf het gazon en vloog naar een donkere boomtop. Ik dwong mezelf rustig te blijven. De hele procedure had ik talloze keren geoefend en kwam zelfs regelmatig als onderdeel in mijn dromen voor. Nogmaals drukte ik op het scherm waarvan het licht bijna helemaal gedimd was. Tergend langzaam bewogen de gestreepte lijntjes heen en weer. Bij elke test was het meteen goed gegaan. Uiteindelijk verscheen alsnog een volmaakt

groen bolletje. Opgelucht ademde ik een koude wolk waterdamp uit in de bescherming van de winterse duisternis. Ik wist op dat moment niet dat mijn hartslag na amper drie seconden plots weer zou versnellen.

Onverwacht zwaaide de voordeur van de villa open. Ze was ruim anderhalf uur vroeger dan gebruikelijk. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en voelde hoe mijn spieren zich aanspannen terwijl ik gehurkt toekeek. Een scherp beeld vormde zich in mijn hoofd. Zouden ze misschien allebei vroeg op zijn vanochtend? Ik stelde me voor hoe hij zichzelf een espresso bereidde in de strakke keuken van Deens design terwijl zij in de badkamer haar eigen routine volgde. Twee huisgenoten, echtgenoten voor de buitenwereld, die als tegenpolen elkaar steeds meer afstootten dan ze zelf voor mogelijk hadden gehouden. Haar rode haar had ze met een dunne sjaal opgebonden, ze droeg een lange jas met sneakers eronder. Ik bedwong mijn nieuwsgierigheid en wilde niet langer dan nodig naar haar kijken. Achter de glimmende limousine maakte ik mezelf nog kleiner. Zoals bijna elke ochtend liet zij de hond uit. Waarom was ze vanochtend zo ultravroeg? Waarschijnlijk was ze opgeroepen voor een vroege dienst in het ziekenhuis. De vrouw stopte even toen het dier licht grommend bleef stilstaan. 'Kom Boris, geen getreuzel,' zei ze terwijl ze hem meetrok de oprit af. Langzaam liep ze met de zwarte hond van me vandaan. Boris leek geen zin te hebben in deze vroege wandeling. Af en toe moest zijn baasje haar pas inhouden. Ze verdwenen om de hoek, uit het zicht. Ik wist dat ze meestal ten minste een half uur weg zouden blijven. Toch voelde ik hoe de druk zich in mijn lijf opbouwde, als de spieren van een op de startlijn balancerende schaatser die geconcentreerd wacht op het startschot.

Ik dwong mezelf om tot negentig te tellen. Ook dit scenario had ik zorgvuldig geoefend, toch voelde negen keer tien langer dan ooit. Ik wilde zeker weten dat ik zonder verrassingen het terrein kon verlaten. Geconcentreerd verschoof ik mijn zwarte bivakmuts op mijn hoofd. Opnieuw ging een koude rilling door mijn lijf. Ik trok mijn jas recht en

trok de rits helemaal tot aan mijn hals dicht. Nadat ik snel het publieke gebied buiten de tuin – meer een park eigenlijk – had gescand, betraden mijn rubberen laarzen geruisloos de brede stoep. Er waren geen joggers of andere vroege forenzen te zien. Ik stak snel de brede, lommerrijke Vredelaan over en voelde de ijzige lucht door mijn haar toen ik mijn muts in mijn jaszak liet glijden. Deze stap was gezet. Een gevoel van voldoening liet ik kort toe. Een onbekende opwindning nestelde zich in mijn lijf. Ik keek nu al uit naar de komende dagen en weken. Mijn kaken klemden op elkaar alsof ook zij deze mijlpaal bekrachtigden. Ik moest geduld hebben, maar vroeg of laat zou hij van onmacht kronkelen in mijn handen.

#2

Hij ijsbeerde over de smetteloze, lichtgrijze vloer langs het aquarium-achtige raam en bleef toen staan. Zijn blik gleed sereen vanaf de negentiende verdieping over de hoofdstad. Hij voelde zich goed en *in control*. Terwijl hij zijn bruine ogen tegen de laagstaande zon dichtkneep, hield hij zijn colbertje over zijn linkerschouder. De mouwen van zijn overhemd waren opgestroopt, waardoor zijn gebruikte onderarmen het kantoorlicht zagen. Zijn lange gestalte werd omgeven door de warme gloed van de invallende avondzon. De adrenaline van lange dagen, het werken met collega's en klanten in verschillende tijdzones en de zoete smaak van succes brachten hem energie. De zwarte stoelen stonden keurig in het gelid, aangeschoven rondom de grote directietafel. Hij had nooit begrepen waarom sommige collega's hun toevlucht zochten in pillen, poeder of porno om een serie lange werkdagen door te komen. Maar goed, zolang ze goed werk afleverden liet hij het oogluikend toe. De besprekingen over de megadeal waren veelbelovend, de sfeer op het hoofdkantoor voelde positief. Betere tijden voor de business leken aan te breken. Hij stond voor een belangrijke overname, misschien wel de meest opvallende en omvangrijke transactie tot nu toe. Zou hij op dit moment in zijn loopbaan terugkijken als zijn *moment of fame*? Het beeld dat hij aan de absolute top stond gaf hem een sterk gevoel van trots. Een mijlpaal lonkte, niet alleen voor hem persoonlijk. De mens werd primair door geld gedreven. Als dit lukte, kon elk lid van het kernteam naast een promotie een forse bonus tegemoet zien.

Deze acquisitie was de allergrootste die Peter van der Sloot tot nu toe in zijn loopbaan had geleid. De overname was ook de meest opvallende in hun industrie. Het zou hem transformeren van de financieel gedreven